

כל כנוי

פרק ראשון נדרים ר"ג

דאי לא מאי כי עייל לביחיה ומינה הראב"ד ז"ל כחז דלשחו אינה חייבת לנהוג בו נדוי וטעמא דמילתא משום דלשחו כגופו ודיקן לה מדאדבעיה לן בפרק ואלו מנאחין (מ"ק דף סו:) מנדה מהו בתשמיש המטה דאס חסרו חייבת לנהוג בו נדוי מאי קדבעיה ליה פשיטא דלשי קרוב בעלמא אסור לאלו דאי לשמו ומסרת לאפשר לדחות רחיה זו דלשי' אס תימיני' לומר דלשחו חייבת לנהוג בו נדוי משמחה לה להיאח בעיאל במטה לעיר אחרת שאיט מנדה לעירו ואפי' הכי הוא עלמא מנדה הוא ואס איחא דמנדה אסור בתשמיש המטה הוא עלמא אסור

תורה אור

(ג) קא משמע לן דשרי ליה לאינס.

לישבע כדי לזרו עלמו לקיים אהלתיה

המלה: והלא מושבע ועומד מסר

סיני (ג). דכתיב ונגנחתם (דברים ו)

לדריך דאלס לשנות בצורה ליטול

אחרתו והלא מושבע ועומד מהר סיני

דכתיב (יהושע א) לא יושע ספר

המורה הזה וגו': פיון דאי בני פטר

נפשיה בקריה שמע שחרית וערבית.

לכיון דקרא ק"ש קיים לא יושע דא"ר

שמעון בן יוחי במסכת מגילה (דף

נט:) כל הקורא קריה שמע שחרית

וערבית הרי זה קיים מלוא לא יושע

וכיון דאי בני פטר נפשיה לושגנתם

בקריה שמע דיואל בה ידי חובתו

מאוסה שבו ער סיני משום הכי כיומא

אמר אשנה פרק זה (א"ע"ג) דלא היו

מושבע בהכי דכבר פטר נפשיה ואהכי

חל עליה שבועה ופוסה סם כבוד. אלהי

ישראל עומד: מטנו. משנה: סנו.

גמרא: סיני שלמא לבי עשרה. וכד

מחיבין ליה הו מתירין ליה נדוי:

קד

שלמא לבי י עד דמקלעי ליה עשרה

אשמי ידע מאן שבתיה מהו דלישרי ליה

שליה, ילמישרי ליה לא שוייה שליה.

אמר ליה רב אחא רב אשי רב אשי

שבתייה ושירו ליה בהלמיה מאי יאי* כשם שאי אפשר

לבר בלא תבן

קד

ועומד מהר סיני הוא. כלומר דאי טע"ג

דקאמרת נדר גדול שבוה קאמרת דלומר

חפלא אפשיה ליתיה לעולם בלעשה אלא

רשעים עלי נדר בניר ובקרבן ובשבוה ולמירין נמי

ואפי' (ס"א מש"ה) קשוי לך דאין שבוה חלה על

קאמור נדר גדול נדר כלומר נדר משוכם הוא זה

מסתברא לי דלאו דווקא דכתיב ופטר שרי תייב

כל אדם ללמוד תמיד יוס וילנה פו קטן ודמירין

מורה מחדדין בדין שאס יאחך אדם דבר שלא

בשבתיה בפרק שבוה שחיס בתרא דכל מידי

הכי קאמירין כיון דאי בני פטר נפשיה ממאי

לגמרי' פליגי לקרבן והייתו דקאמיר' נדר גדול

לי דכתיב קאמור כיון שאמר "נשכים" הרי

לדבר מלוא מהניא דמאי דלא חסרי' הכא לא

לדקה כדכתיב בדין זה ודיקא ודיקא נדוי

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

דאי לא מאי כי עייל לביחיה ומינה הראב"ד ז"ל כחז דלשחו אינה חייבת לנהוג בו נדוי וטעמא דמילתא משום דלשחו כגופו ודיקן לה מדאדבעיה לן בפרק ואלו מנאחין (מ"ק דף סו:) מנדה מהו בתשמיש המטה דאס חסרו חייבת לנהוג בו נדוי מאי קדבעיה ליה פשיטא דלשי קרוב בעלמא אסור לאלו דאי לשמו ומסרת לאפשר לדחות רחיה זו דלשי' אס תימיני' לומר דלשחו חייבת לנהוג בו נדוי משמחה לה להיאח בעיאל במטה לעיר אחרת שאיט מנדה לעירו ואפי' הכי הוא עלמא מנדה הוא ואס איחא דמנדה אסור בתשמיש המטה הוא עלמא אסור

מיני שנשבעין לקיים את המצוה שנאמר

ושבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדק

הלא מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא

הא קמ"ל דשרי ליה לאיניש לורווי' נפשיה

ואמר רב גדול אמר רב האומר "אשכים

ואשנה פרק זה, אישנה מסכתא זו, נדר גדול

נדר לאלהי ישראל והלא מושבע ועומד

הוא יאין שבועה חלה על שבועה מאי

קמ"ל דאפי' ורזוי בעלמא היינו דרב גדול

קמיומא? הא קמ"ל לזון דאי בני פטר נפשיה

*בקריה שמע שחרית וערבית, משום הכי

חייל שבועה עליה אמר רב גדול "האומר

לחבריו נשכים ונשנה פרק זה עליו" אלהשכים

לשנואטא אלא ויאמר אלי (בן אדם) קום צא אל

הבקעה ושם אדבר אותך ואצא אל הבקעה

והנה שם כבוד ה' עומד אמר רב יוסף ג' נידוהו

בחלים צריך י בני אדם להתיר לו, והוא

דתנו הלכתא אבל מ'אננו ולא תנו' לא, ואי

ליכא דתנו הלכתא אפילו מ'תנו ולא תנו' ואי

ליכא, ליוול וליתב אפרשת דרכים ותייב

שהלמא לבי י עד דמקלעי ליה עשרה וגמרי

הלכתא, א"ל רבינא רב

אשמי ידע מאן שבתיה מהו דלישרי ליה

לשליה, ילמישרי ליה לא שוייה שליה.

אמר ליה רב אחא רב אשי רב אשי

שבתייה ושירו ליה בהלמיה מאי יאי* כשם שאי אפשר

לבר בלא תבן

קד

ועומד מהר סיני הוא. כלומר דאי טע"ג

דקאמרת נדר גדול שבוה קאמרת דלומר

חפלא אפשיה ליתיה לעולם בלעשה אלא

רשעים עלי נדר בניר ובקרבן ובשבוה ולמירין נמי

ואפי' (ס"א מש"ה) קשוי לך דאין שבוה חלה על

קאמור נדר גדול נדר כלומר נדר משוכם הוא זה

מסתברא לי דלאו דווקא דכתיב ופטר שרי תייב

כל אדם ללמוד תמיד יוס וילנה פו קטן ודמירין

מורה מחדדין בדין שאס יאחך אדם דבר שלא

בשבתיה בפרק שבוה שחיס בתרא דכל מידי

הכי קאמירין כיון דאי בני פטר נפשיה ממאי

לגמרי' פליגי לקרבן והייתו דקאמיר' נדר גדול

לי דכתיב קאמור כיון שאמר "נשכים" הרי

לדבר מלוא מהניא דמאי דלא חסרי' הכא לא

לדקה כדכתיב בדין זה ודיקא ודיקא נדוי

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

דאי לא מאי כי עייל לביחיה ומינה הראב"ד ז"ל כחז דלשחו אינה חייבת לנהוג בו נדוי וטעמא דמילתא משום דלשחו כגופו ודיקן לה מדאדבעיה לן בפרק ואלו מנאחין (מ"ק דף סו:) מנדה מהו בתשמיש המטה דאס חסרו חייבת לנהוג בו נדוי מאי קדבעיה ליה פשיטא דלשי קרוב בעלמא אסור לאלו דאי לשמו ומסרת לאפשר לדחות רחיה זו דלשי' אס תימיני' לומר דלשחו חייבת לנהוג בו נדוי משמחה לה להיאח בעיאל במטה לעיר אחרת שאיט מנדה לעירו ואפי' הכי הוא עלמא מנדה הוא ואס איחא דמנדה אסור בתשמיש המטה הוא עלמא אסור

הלא מושבע ועומד מהר סיני הוא

אלא הא קמ"ל וכו'. מסכתא לי דכתי

פירושא דמטיקרא קס"ד דרב גדול אלא

לאשמועין שבוה חלה על דבר מלוא

דכבר הרשות ומוכח לה מדכתיב

"נשבעתי ואקיימה" ומש"ה פריך והלא

מושבע ועומד הוא דהא מוכיחין בפרק

שבועות שחיס בתרא (שבועות נב) דהא

דכתיב "לרע או להטיב" דכבר הרשות

כתיב קרא ולא דכבר מלוא, וכי תימא

ה"מ לקרבן, ללרע או להטיב גבי

קרבן כתיבא אכל כל יחא אוכל אפילו

בדבר מלוא, אס כן יחא "נשבעתי

ואקיימה", הכי הוה ליה למימר דכתי

דלמעטא מלוא מקרבן, ללא למעטא

לכל יחא" כדחזין מהס בפרק שבועות

שחיס בתרא (ס"ב) דמילתא דליתא

בלאו, וכן א"י נמי בלכתב" דלמעטא

מקרבן ללרע או להטיב ולא למעטא

ממלקות ולתא לא לר"ך קרא א"כ מאי

קאמור שאלמר "נשבעתי ואקיימה"

וממילין אלא הא קמ"ל דשרי ליה

לורווי' נפשיה כלומר דאי לא אשטר"ך

האי קרא לומר "שיחא חלה לגבי כל

יחא אלא ה"ק מנין שר"ב הון הוא

לשבע לקיים את המלוא ואפי' כשרים

שנמעין משבוה, נשבעין הן כדן:

שאלמר "נשבעתי ואקיימה" כלומר שרי

דוד היה עושה כן: והלא מושבע

ועומד מהר סיני הוא. כלומר דאי טע"ג

דקאמרת נדר גדול שבוה קאמרת דלומר

חפלא אפשיה ליתיה לעולם בלעשה אלא

רשעים עלי נדר בניר ובקרבן ובשבוה ולמירין נמי

ואפי' (ס"א מש"ה) קשוי לך דאין שבוה חלה על

קאמור נדר גדול נדר כלומר נדר משוכם הוא זה

מסתברא לי דלאו דווקא דכתיב ופטר שרי תייב

כל אדם ללמוד תמיד יוס וילנה פו קטן ודמירין

מורה מחדדין בדין שאס יאחך אדם דבר שלא

בשבתיה בפרק שבוה שחיס בתרא דכל מידי

הכי קאמירין כיון דאי בני פטר נפשיה ממאי

לגמרי' פליגי לקרבן והייתו דקאמיר' נדר גדול

לי דכתיב קאמור כיון שאמר "נשכים" הרי

לדבר מלוא מהניא דמאי דלא חסרי' הכא לא

לדקה כדכתיב בדין זה ודיקא ודיקא נדוי

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

לחמיר לו. לפי שאפשר שבשליחות המוס

תוספות

מושבע ועומד מהר

סיני הוא .

קא קס"ד נשבעין לקיים

מלוא דקאמור היינו

לחייב משום שבועה

ביטוי אס לא [יקיים]

וזמנה ארפת"ך לגבי

גידל תקשו ליה קרא

דנשבעתי ואקיימה ופי'

במס' דלשי"א וי"ל

דקרא איכא לקומי

במלוא דאשטר"ך

ממנה כמו באש"ה בפרק

זה אכל לגבי גידל ט"כ

מייבד מלוא שחייב

לשבות דל"א מאי

קמ"ל וגם היינו דכ

גידל בחתימת לגבי

פריך אר"כ גידל ומשני

קמ"ל דשרי לורווי

נפשי' פירושא ולמיסת

משום דמילא שסחמי

לבעלה אכל לא מיירי

לשנין שבוה ביטוי כן

פי' במס' ובפי' הל"כ

אליעזר פי' הא דפריך

מושבע ועומד מהר סיני

הוא היינו כלומר א"י

בה להשמיעו שחייב

לישבע לקיים מלוא ולא

מישיבין שמא ישוב על

שבועתו ולא יקיים אי

נמי לא חמייס לא עבר

על שבועתו ומשבע

ועומד מהר סיני ויין

שבועה חלה על שבועה

וזמנה הא קמ"ל דשרי

לורווי' נפשיה ולא

מיחשב למלוא המלוא

ש"ה נשבע דרפטי'

מיהא מה דפי' מושבע

ועומד מהר סיני וכו'

[משמע]

דנפא דמילתא פריך

הללא שבוה ועומד וכו'

פי' לפירוט לשון

משום דס"ד לשנין

שבועת ביטוי פריך: